

ЧЕТВРТА НЕДЕЉА ПО ВАСКРСУ - САМАРЈАНКЕ

свѣти великомученик Георгије - ЂУРЂЕВДАН

Јн. 4, 5 - 42, зч. 12; 15, 17 - 16, 2, зч. 52.

Дат. 11, 19 - 26, 29 - 30, зч. 28; 12, 1 - 11, зч. 29.

змерна телесна страдања, па чак и живот дао лако и са радошћу. Зато га поштујемо као великомученика. Оно што је он претрпео, немогуће је обичном човеку. Узми било кога са улице, мало га притегни и он ће ти рећи све што желиш. И рећи и објаснити и дати и продати. А овде нема тога. Откуда таква сила? Од упорности можда? Али ма којем тврдоглавоме удвостручи муке и сва ће се упорност завршити. Не. Овде је сила Божја, победна, сведочанство да је човек преовладао у себи све оно старо, превазишао ону пријемчивост за земаљско, за телесно. И ми, уколико желимо да будемо истински ученици Христови, треба да избацимо из себе све старо, ма како да нам је тешко да то учинимо, сећајући се Христових речи да када у себи пројављујемо оно старо, онда служимо ђаволу. А Господ је рекао: „нико не може два господара служити“. Или си хришћанин и тада живи како доликује, или је твој отац ђаво, а тада живи по лажи. Другог пута нема. Светлост се по својој природи не може мешати са тамом.

Узмимо највећу прљавштину и најчистије бело платно, па покушајмо да их помешамо. Шта ће се десити? Добићемо прљаву крпу. Тако и ми, уколико се делимично трудимо да служимо Христу, а делом служимо ђаволу, на крају ће ипак испасти прљава крпа. Зато је и апостол рекао: „Који сав закон одржи а сагријешу у једноме, крив је за све“ (Јак. 2, 10). Да није ово неправедно? Не, у самој ствари ово је праведно. У кривичном закону има преко 200 чланова. Прекршиш ли један, идеш у затвор. Није неопходно прекршити читав

кривични законик, довољно је један члан и ти си већ преступник. Тако и овде. Не могу и слатка и горка вода тећи из једног извора. То се не дешава. Уколико се слатко помеша са горким биће горко. Уколико већ желимо да будемо Христови ученици, треба се беспштедно борити са свим тим ђаволским што је у нама. Зато нам је и дат живот. Свакоме од нас је дато седамдесет, јачима осамдесет година. Данас се ипак ови рокови скраћују, многи не доживе ни до шездесет. Али како треба проводити живот? Управо тако – у борби са грехом. Ово и јесте циљ нашег живота.

Господ нам је рекао веома утешне речи: „Заиста, заиста вам кажем: Ко одржи ријеч моју неће видјети смрти вавијек“ (Јн. 8, 51). А шта ће се догодити са њим? Прећи ће директно из смрти у живот, заувек се сјединивши са Богом. Зато што му је служио, волео га, стремио му свом душом. И Господ ово види. На речима човек може бити не знам колики верник, али Богу је то потпуно неважно, јер Бог види најскривеније дубине нашег бића. Пред људима можемо да будемо велики верници, а Бог добро зна сву нашу такву велику веру. Зато Господ себи узима само оне које прожима Божанска светлост. А онај који живи по својим похотама, по својој вољи, свакако се лишавља Царства и наслеђује вечну смрт. Нека нас Господ избави од тога. Зар нас није Он призвао у Цркву? Потрудимо се да нам ово призивање Божје не буде узалудно. Амин.

епископ Миџрофан зноско-бороски

НЕДЕЉА САМАРЈАНКЕ

Христос Васкрсе!

Чули сте, браћо и сестре, Јеванђеље у коме се приповеда о разговору Спаситеља са Самарјанком.

Јудеји нису сматрали самарјане пуноправним људима и према њима су се односили са безграничном мржњом и чак су им ускраћивали право на васкрсење из мртвих.

А овде сами Христос, Син Божји, разговара са самарјанком! И то о чему разговара?! О најдубљој суштини религије духа! Овим разговором он наглашава да су и самарјани иста таква деца једнога Небеског Оца, каква су били и Јудеји.

Ово је прво што привлачи нашу пажњу у данашњем Јеванђелском читању.

Друго: штавише, Христос се не гнуша грешнице која се налази у незаконитој вези. Он са њом говори о "живој води", о сили

благодати Божје. Говори тако да грешница, дотакавши се те воде – благодати Светога Духа, напушта грешни живот и од грешнице постаје света мученица за Христа – света Фотина, Светлана.

"Ја сам врата", говори Господ, врата која воде у духовни препород. И ево, грешница је прошла кроз да врата, те двери, које воде у област заједнице са Истинитим Богом и постала света.

Пре Христа, драга браћо и сестре, историја није познавала уважавање жене у пуноћи. За Сократа – овог великог и славног човека античког света, жена је била само слушкиња. Буда је жене сматрао нижим бићима и својим је ученицима забрањивао чак и да разговарају са женама. Христос, пак, женама доноси слободу, узводи жену на висину која јој и припада.

И треће што привлачи нашу пажњу у данашњем Јеванђељу,

email: kontakt@manastirpodmaine.org

интернет презентација: manastirpodmaine.org

јесу Спаситељеве речи упућене Самарјанки: "Веруј ми да долази час када се нећете клањати Оцу ни на гори овој ни у Јерусалиму... истински богомољци ће се клањати Оцу у духу и истини" (Јн. 4: 21, 23).

Бог је дух, Истина је Христос. "Ја сам Пут, Истина и Живот", говори Спаситељ. У речима изреченим Самарјанки, Господ указује на то да је Јерусалимски храм завршио своју мисију, завршио

своју улогу, да је дошао крај Старог Завета, да наступа ново време – време Новог Завета, време народа Божјег – народа који је прихватио Месију-Христа, народа у коме се сви језици, све нације сливају у Христу у једну породицу деце Божје. У Христу – у Сину Божјем, у Логосу који је постао тело – Распетоме и Васкрсломе. Амин.

Христос Васкрсе!

прошјореј Димитрије Смирнов
СВЕТИ ВЕЛИКОМУЧЕНИК ГЕОРГИЈЕ

Христос Васкрсе!

Промислом Божјим тако је устројено, да смо данас читали два одломка из Јеванђеља по Јовану, која нам преносе речи Господње. На једном месту Господ се обраћа ученицима, а на другом јудејима. Речи из оба ова одломка се у потпуности односе на нас, јер смо ми делимично ученици, због тога што посећујемо храм, желимо да научимо Божје заповести, покушавамо да како-тако живимо хришћански, а са друге стране ми смо још увек старозаветни народ, јудеји, јер по нашим делима, по томе како живимо, шта говоримо, о чему мислимо и шта осећамо, очигледно је да се ми противимо Богу, противимо се Христу.

Господ говори: "Ово вам заповедат". Ово је упућено ученицима, јер се заповест може дати једино ученику. Уколико изађеш на улицу и кажеш некоме човеку: учини то и то, он ће се зачудити: што бих ја то уопште радио? Ко си ми ти? Друга је ствар када учитељ говори

ученику, овај је тада дужан, обавезан, да саслуша. И ево, Господ је дао заповест Својим ученицима: "Ово вам заповедат, да љубите једни друге". Хтео не хтео, било да ти је тај човек драг или непријатан, без обзира да ли ти се свиђа или не свиђа његов карактер, ову заповест треба испунити, без обзира на то, какво је твоје мишљење о овом човеку, шта осећаш према њему. Јер љубав није пројава осећања, љубав је нешто сасвим друго. Љубав је када човек не чини ближњему оно што не жели себи самоме.

А шта ми чинимо? Све супротно: љубави нема, а самољубља – колико хоћеш... и свако жели баш себе, и то, на жалост, на рачун другог. Зато Господ говори Јудејима, обраћајући се нашем старом човеку: „Кад би Бог био отац ваш, љубили бисте мене; јер ја од Бога изиђох и дођох; јер нисам дошао сам од себе, него ме Он посла“ (Јн. 8, 42). Господ нам је дао заповест, а због чега је ми не схватамо? Господ нам пружа одговор: „Не можете да слушате ријеч моју. Вама

је отац ђаво, и жеље оца својега хоћете да чините“ (Јн. 8: 43, 44).

То јест, ми смо наизглед са једне стране Христови ученици, а са друге стране је наш отац ђаво. Зато што сви ми желимо да испуњавамо своје жеље, а наше жеље често, услед тога што смо грешни људи, проистичу од ђавола. И у сваком човеку се јавља борба између вере, између Христових заповести и старог човека који је у нама. Зато се дешава да ми делимично припадамо Богу, а делимично ђаволу. И шта ће победити у овој борби? Достојевски је говорио да се у људском срцу бори Христос са сатаном. На чију страну се човек приклони, тај ће и победити. Живот хришћана се састоји управо у томе да човек сво време стоји на Христовој страни у своме срцу и да се бори са ђаволом. А човек већ често попушта ђаволу, односно, чини оно што је ђаволу, а не оно што је Богу по вољи. И тада се свакако поново враћа у своје старо, греховно, стање.

Даље Господ говори: „Ако ли истину говорим, зашто ми ви не вјерујете? А Јудејци одговорише и рекоше му: Не кажемо ли ми добро да си ти Самарјанин, и да је демон у теби?“. Ето њиховог аргумента: Ти си самарјанин, јеретик, у теби је демон. Односно Христа нису могли ништа да изрекну, него изволите – клеветајте. Премда је Христос био и Бог, ипак је испунио све о чему је писао Мојсејев закон. У овом смислу он је био савршено правоверни Јудеј који ама баш ни у чему није нарушио Мојсејев закон, да не би дао повод за саблазни. Али свеједно: „Ти си самарјанин, бес је у теби“ - јавна

клевета.

„Ово вам заповиједам: да љубите једни друге“ Уколико се не научимо љубави, читаво наше хришћанство је умишљено и шупље, оно постаје самообмана и глупост, попут јудејства. Ја, каже, идем у храм. И будиста иде у храм. Каже: ја се молим. Али и муслимани се моле. Дајем милостињу. Али и баптиста даје. Љубазан сам. Али и јапанци су љубазни, пагани, и љубазнији хиљаду пута. Код њих је то доведено до апсолута. Па у чему је онда твоје хришћанство? Покажи ми? Хришћанство је само у једном, што нигде не можеш наћи: истинско хришћанство се налази у љубави.

А све оно што се у нама противи овоме, треба одбацивати, ма како да је то тешко. Тешко је управо због тога што је грех постао наше биће. Он нам је постао својствен, постао је наша друга природа. Зато се све у нама противи Божјој благодати. Упркос томе, треба да се трудимо да не слушамо ђавола, већ Бога. Свакако да је јако тешко читаву природу обновити једино дејством вере. Уколико не би било Господа, то би било потпуно немогуће. Он је дошао на земљу, основао Цркву која нас храни својим тајнама – кроз које ми добијамо силу Божју и уз помоћ силе Божје све је могуће учинити.

Слава Богу, многи су људи до сада успели то да учине. Један од њих је и свети великомученик Георгије, чији спомен данас слави-мо, премда је био човек, савршено сличан нама у свему, у њему није било ничега натприродног. Али пројавио је чудесну љубав према Богу, такву да је претрпео не-